

Dương Rơi Quỳ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)

Chương 29 : Chương 29: Màn chỉ treo chuông

Nửa năm qua, quân lính Dương quốc vẫn bao vây Khương Đô mà không hề có ý định công thành, Long Dương cũng nhân cơ hội này gấp rút chế tạo Ma kiếm. Khi mở ra trang cuối cùng của quyển số đúc kiếm, nội dung trên đó làm cho Long Dương giật mình hoảng sợ. Thì ra cách chế tạo ma kiếm này bị nghiêm cấm nhiều năm như vậy là do một bước cuối cùng này, đó là một phương pháp vô cùng tàn bạo: Dùng người sống để tế kiếm! Hơn nữa không phải ai cũng có thể được dùng để tế kiếm, chỉ có máu của nữ tử mới có thể kích phát được mọi tiềm năng trong kiếm.

Ở ngoài thành, không biết khi nào Dương quân sẽ phát động, thứ duy nhất có thể cứu được Khương quốc chỉ có Ma kiếm này mà thôi. Lúc này trong thành xuất hiện một hoàng bả, chỉ cần xử nữ chưa có hôn phối có thể trợ giúp Khương vương Long Dương đúc thành công ma kiếm, Long Dương sẽ lấy nàng làm vợ, sau khi để nàng tế kiếm sẽ được mang danh hiệu Vương hậu cùng tang lễ long trọng nhất.

Khi hoàng bả được ban hành, mọi người đều bàng hoàng, thử hỏi có gia đình nào chịu đem con gái mình vất vả nuôi nhiều năm đi gả cho Long Dương để tế kiếm đây? Như vậy không phải đem đẩy con gái mình vào chỗ chết hay sao? Vì vậy tuy hoàng bả được dán trên con đường đông đúc nhất của Khương Đô nhưng không hề có ai dám bén mảng tới gần, gia đình nào có con gái cũng sợ con mình bị bắt đi tế kiếm nên tìm mọi cách để gả nàng ra ngoài.

Một ngày nọ, khi Long Dương đang lo lắng đi đi lại lại trong xưởng đúc kiếm bỗng nghe có người tình nguyện mang con gái mình tới dâng cho hoàng thất. Hắn chạy nhanh tới đại điện vừa lúc bắt gặp Long Quỳ đang tới tìm Long Dương, thấy Long Dương vội vã rời đi thì cũng gấp gấp chạy theo hắn tới chính điện.

Trên đại điện, một lão nhân mặc quần áo rách rưới mang theo một cô gái đang đợi Long Dương, vừa thấy hắn tới liền quỳ xuống mặt đất nói: “Muôn tâu bệ hạ, thảo dân nguyện ý đem Tiểu Nguyệt hiến tặng cho ngài, chúng thảo dân không cần danh hiệu Vương hậu hay tang lễ long trọng, chỉ cầu xin ngài cho thảo dân vài túi lương thực, nếu không một

nhà già cả của thảo dân sẽ phải chết đói.”

“Bệ hạ, cầu xin ngài!” Cô gái kia cũng quỳ xuống van xin.

Giọng nói này vô cùng quen thuộc, Long Dương cúi người xuống nhìn kỹ gương mặt của cô gái kia, thì ra đây chính là cung nữ đã từng chăm sóc mình và Long Quỳnh lúc còn nhỏ, nàng ấy còn nhỏ hơn mình. Sau khi phụ vương thấy nàng lớn hơn Long Quỳnh vài tuổi liền giữ nàng lại để chăm sóc Tiểu Quỳnh. Sau đó bị người trong nhà đón về, không ngờ nàng vẫn còn ở Khương quốc.

“Có phải người là cung nữ Tiểu Nguyệt không?” Long Dương hỏi.

Cung nữ kia nghe vậy liền không biết trả lời ra sao. Lúc này Long Quỳnh cũng nghe thấy giọng nói cung nữ này, đúng là Tiểu Nguyệt đã từng chăm sóc mình hai năm tựa như đại tỷ chăm sóc muội muội.

“Tiểu Nguyệt, ta là Long Quỳnh đây, tỷ còn nhớ ta không?” Long Quỳnh cũng đi lên phía trước hỏi.

“Bệ hạ, công chúa, thì ra hai người vẫn chưa quên nô tì.” Lúc này Tiểu Nguyệt mới phục hồi lại tinh thần, “Bẩm bệ hạ, Tiểu Nguyệt tình nguyện tới tế kiếm, chỉ cần ngài cho gia đình một ít gạo, ngài muốn nô tì làm gì cũng được.”

Long Dương vạn lần không ngờ tới trong thành đã loạn tới mức này. Cuộc sống của Tiểu Nguyệt đã thê thảm lắm rồi, hẳn không nỡ cướp đoạt đi tính mạng của nàng ấy. Hơn nữa Tiểu Nguyệt đã từng chăm sóc Long Quỳnh, về tình về lý hẳn đều không thể dùng nàng để tế kiếm được.

“Vương huynh, chúng ta không nên nhẫn tâm như thế, Tiểu Nguyệt chỉ cần vài túi gạo, chúng ta cho nàng ấy có được không?” Long Quỳnh cũng quỳ xuống cầu khẩn: “Chúng ta vẫn có thể tìm người khác để tế kiếm, muội cầu xin huynh!”

Lúc này trong lòng Long Dương rối như tơ vò, khi đối mặt với cục diện thế này, mấy ai còn có thể giữ được tỉnh táo đây? Cách tốt nhất là trở nên lạnh lùng! Long Dương xoay người sang chỗ khác như muốn trốn tránh mọi thứ trước mắt, hẳn ra lệnh cho quân lính lấy cho họ ba túi

lượng thực, sau đó đi ra

khỏi chính điện.

Từ đó trở đi Long Dương nhốt mình trong xưởng đúc kiếm không ra ngoài, hoàng băng ngoài thành sau mấy trận mưa to đã bị nhòa hết chữ viết, chỉ còn lại vài vết mực mờ hồ. Long Quỳnh luôn đứng ngoài cửa xưởng đúc kiếm chờ Long Dương. Cho tới một ngày có một tinh lính chạy vọt vào xưởng đúc kiếm, sau đó Long Dương mang vẻ mặt âm trầm lập tức chạy ra ngoài.

“Vương huynh!” Long Quỳnh vội vàng gọi hấn, “Tiểu Quỳnh biết không thể tìm được máu xử nữ, Tiểu Quỳnh... Tiểu Quỳnh nguyện ý đi tế kiếm, như vậy Vương huynh sẽ không cần phải lo lắng nữa.”

“Không thể!” Long Dương vốn đang trong trạng thái kích động, lại nghe những lời này như bị sét đánh trúng, giọng nói cứng rắn hơn: “Bây giờ ta muốn ra ngoài thành xem xét tình hình, người đâu, mau đưa công chúa điện hạ trở về Quỳnh Hy cung, không cho nàng bước ra khỏi cửa nửa bước.”

Nghe giọng nói quen thuộc này, ngày Long Dương xuất chinh đánh giặc cũng có dáng vẻ như vậy, lần này nhìn theo bóng lưng vương huynh ngày càng xa, trong lòng Long Quỳnh lo lắng không yên.

LINK Truyện:

Dương Rơi Quỳnh Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/duong-roi-quy-tan-dong-nhan-tien-tam-3783384.html>

LINK Chương này:

Chương 29: Màn chỉ treo chuông <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/duong-roi-quy-tan-dong-nhan-tien-tam-3783384/chuong-29.html>